

ŠVEICARIJOS
LIETUVIŲ

ŽINIOS

Neperiodinis leidinys Nr. 3 (10)

2003 vasaris

ŠLŽ pirmasis numeris išėjo 1951 m. Iki 1953 m. buvo išleisti 7 numeriai. Tolesnis leidimas nutrūko

V. Paukštienės piešinys

Per žemę, amžiau, lyg per lieptą vesk
Mus į tiesos ir atvirumo saulę.

Justinas Marcinkevičius

ŠIAME NUMERYJE:

ATMINTIS

ISTORIJA TĘSIASI

Friburgo universiteto doktorantės Indrės Globytės pasakojimas
apie studentų organizaciją "Lithuania"

PRISIARTINIMAS PRIE LITERATŪROS

Jurgos Simonavičiūtės – Rusch rašinys apie poetą Daunį,
Tęsinys apie J. Eretą,
Mūsų laikraščiu atsiųstas iš Australijos
rašytojos Jonaitienės apsakymas "Kalėdų šunelis"

LAISVALAIKIS

Aidos Kurmanavičienės patirtis apie laisvalaikį žiemą
Dianos Bruner įsūdžiai iš Senelio Šalčio šventės
Apie vaikų piešinių parodą,
eilės,
laiškai,

Dailininkės Juzės Katilūtės palinkėjimai kūrėjams

INFORMACIJA

LR Konsulato skiltis

Skelbimai,

Sveikinimai,

Padėkos, užuojautos ir kt.

**ŠVEICARIJOS LB VALDYBA SVEIKINA VISUS ŠVEICARIJOS
LIETUVIUS IR JŲ ŠEIMAS SU VASARIO 16 – AJA. LINKIME
VISIEMS GRAŽIŲ LAIMĖJIMŲ "VARDAN TOS LIETUVOS".**

Visą laiką Vasario 16 – oji Šveicarijos lietuviams buvo pati brangiausia, pati laukiamiausia Tautinė šventė. Joje visada buvo išklausomos Šv. Mišios, siunčiami sveikinimai Šventajam Tėvui, Episkopatui Tremtyje, VLIK – ui, Lietuvos Diplomatinijos šefui St. Lozoraičiui, Vasario 16 – osios signatarams.

(Apie vasario 16 – osios šventės daugiau – 2 psl.)

BRANGUS TAUTIETĖ, TAUTIETI !

Pakartotinai pranešame, kad š.m. vasario 16
Sventės minėjimas ivyks ši šeštadieni, t.y.

Vasario mėn. 14 d. Zūričo Geležinkelio Stotyje,
1 Aukšte, kambarys Nr. 3, 19 val. 30 min.

Prašome butinai dalyvauti. I ši minėjima atvyksta specialus "NEUE ZUERCHER ZEITUNG" korespondentas, šiam minėjimui aprašyti.

Ponios ir panelės prašoma atvykti, jei turite, ar galite pasiskolinti, su t a u t i n i a i s r u b a i s.

Prašome tainogi kviesti pažistamus šveicarus, nes bus truputi ir vokiškai kalbama. Po minėjimo bus lietuviškų plokštelių muzika - liaudies dainos ir operos.

Minėjimas bus prarvestas pagal pranešta programa.

Apie Vasario 16 – osios šventės iš ŠLB archyvo:

1957m. Šv. Mišias laikė vengrų Vyskupas J. E. Stepfan Hasz.

1959m. paskaitą "Baltijos valstybių praectis ir ateitis" skaitė šveicarų rašytojas Edzard Schaper.

1977m. ŠLB nutarė tapti organizacijos "Glaube in der zweite Welt" nare. Vyko menininkų mėgėjų A.

Rothenberg – Pakenytės tapybos ir dr. A. Kušlio medžio drožinių paroda. Dr. P.Radvila dalinosi įspūdžiais iš pirmosios kelionės į Lietuvą.

1978m. vyko labai iškilmingos 60 – osios Nepriklausomybės metinės Ciūriche, Kongresų rūmuose. Dalyvavo latvių, estų bendruomenės, Šveicarijos valdžios atstovai, svečiai. R. Garbačiauskaitės pakviesti miesto aikšteje šoko Lietuviškų tautinių šokių ratelis iš Los Angeles.

1979m. buvo rodomos M. K. Čiurlionio darbų skaidrės.

1980 m. Šv. Mišias celebravo Vyskupas A. Deksnys, paskaitą skaitė prof. W.Kaegi, koncertavo solistas R. Daunoras.

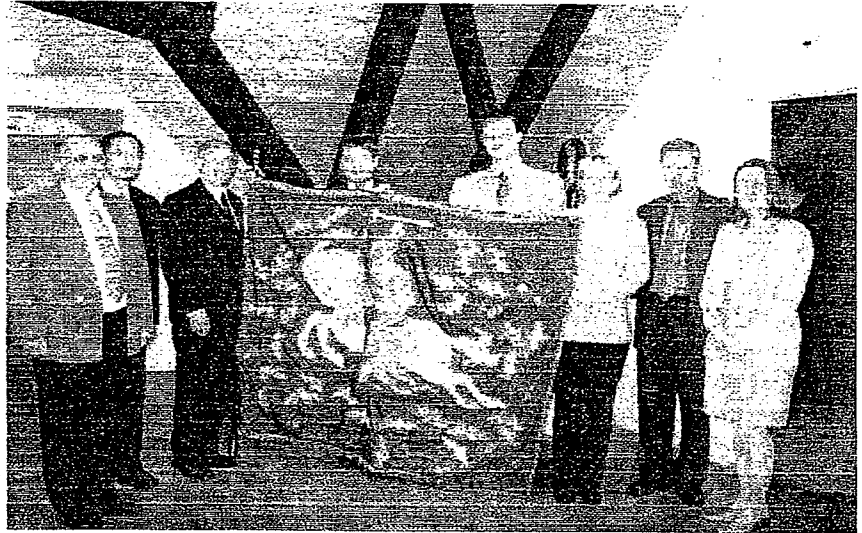
Visose šventėse šoko J. Stasiulienės lietuvių tautinių šokių ratelis.

ISTORIJA TĘSIASI

2002 metų vasarą grupė lietuvių studentų Ženevos ežero pakranteje, pučiant atšiauriam vėjui, pradėjo diskutuoti apie lietuvių studentų susibūrimą.

Atvykusi studijuoti į Fribourgą, deja, negalėjau iš karto apsidžiaugti čia rastu gausiu lietuvių studentų būriu, todėl labiausiai džiugino universitetų užmezgami tarpusavio ryšiai – Teisės universiteto delegacija Fribourge, Fribourgo universiteto atstovų kelionės į Lietuvos universitetus. Neįkainojamas indėlis plėtojant

Šveicarijos - Baltijos šalių ryšiai sumanytojo bei redaktoriaus. 2002 pavasarį Fribourgo universitetas suteikė garbės daktaro laipsnį gerbiamam Šiaulių universiteto rektoriui profesoriui V.Lauručiu. Gražioje apdovanojimo ceremonijoje, kurioje teko garbė dalyvauti, Fribourgo universiteto profesorius Urs Altermatter (Fribourgo universiteto Istorijos katedros vedėjas, nuo 2003 03 01 Fribourgo universiteto rektorius) pateikė netikėtą dovaną – pasirodo, jog Universiteto archyvai ilgus metus saugojo Lietuvių studentų Šveicarijoje vėliavą. Rankomis išausta, išsiuvinėtas Lietuviškas vytiš... Salėje staiga pritrūko oro. Prieš akimirka visi džiaugėmės pagaliau tarp Lietuvos ir Šveicarijos universitetų užmezgamais ryšiais ir staiga buvome pastatyti prieš faktą, jog istorija ne kuriama, ji tik tęsiasi...

Pirmasis įsiamžinimas su mažiausiai 60 metų Fribourgo universiteto archyvuose buvusia užmiršta Lietuvių studentų vėliava.

Iš kairės į dešinę: Šiaulių Universiteto (toliau ŠU) technologijos fakulteto dekanas doc. Vidas Lauruška, ŠU socialinių mokslų fakulteto dekanas doc.soc.m.dr. Teodoras Tamošaitis, ŠU Rektorius prof. V.Laurutis, Šiaulių Inkubacinio centro direktorius Alius Valys, ŠU magistrantas, Fribourgo Universiteto (toliau FU) ekonomikos studentas Mantas Gudas, ŠU ekonomikos doktorantė Diana Cibulskienė, Swiss Baltic Net direktorius Max Schweizer, FU teisės mokslų doktorantė Indrė Globytė

Žinoma, buvome girdeję, jog Friburge, kaip vieninteliame Šveicarijos katalikiškame universitete, netrūko lietuvių studentų, tačiau taip mažai žinojome apie jų čia atliktus darbus. Jaunimo organizacijos įsteigimas („Rūta“, įsteigta Juozo Petrulio iniciatyva, vėliau pervadinta į „Lithuania“), kuri jungė lietuvių studentus ne tik Friburgo mieste, bet ir studijavusius Lozanoje, Ciūriche, Bazelyje. Aktyvus akademinis jaunimas Šveicarijoje organizavo svarbias 1915-1918 metų konferencijas Berne, kuriose buvo svarstomos Lietuvos atstatymo idėjos, įsteigė Lietuvos informacijos biurą, plėtojo asmeninius ryšius su svarbiais Lietuvai žmonėmis. Į jo veiklą buvo įtrauktas Friburgo universiteto rektorius prof. M. de Munychas, palaikęs glaudžius ryšius su Friburge studijavusiais S.Šalkauskiu bei V.Mykolaičiu-Putinu (išliko jų korespondencija, išlikę straipsniai apie Lietuvių tautos vėliavą, prakalba Lietuvių tautai, palaiminant lietuvių studentų vėliavą). Reikia paminėti profesorių Joseph Ehret, studijavusį kartu su lietuvių studentais Friburge. Tai ir nulėmė jo tolimesni gyvenimą: jis dirbo Lietuvos atstovybėje Berne, redagavo laikraštį „Litauen“, prisidėjo prie Kauno universiteto kūrimo bei ilgus metus jame dėstė ir t.t. Kiekvienam pagerbti bei jų darbams aprašyti neužteks kelių eilučių.

Tačiau toks aprašymas ir nėra šio straipsnio tikslas. Šiandien su džiaugsmu noriu pranešti, jog Lietuvos akademinis jaunimas Šveicarijoje imasi užduoties tęsti savo tautiečių 1899 metais pradėtus darbus: Lietuvos – Šveicarijos akademinį, kultūrinių, ekonominių ryšių plėtojimo, tiesiog Lietuvos žemės garsinimo. Minėtų tikslų įgyvendinimui skelbiame atkuriantys Lietuvos – Šveicarijos jaunimo akademinę bendruomenę „Lithuania“. Kas skatina šiandieninį jaunimą tęsti senos organizacijos darbus? Įkyrus užsieniečių klausimas – tai kaip ten pas jus, Vilniuje, geriau nei likusioje Rusijos dalyje? O gal tikėjimas Lietuvos ateitimi, jos žmonėmis, viltimi jog galime daug nuveikti tėvynės labui? Telydi mus vienybė, atkaklumas, žinių siekimas bei truputis sėkmės.

Lietuvos – Šveicarijos jaunimo akademinės bendruomenės „Lithuania“ prezidentė, Friburgo universiteto teisės mokslų doktorantė Indrė Globytė

PRISIARTINIMAS PRIE LITERATŪROS

Pasveikinimas

Praėjusių Kalėdų stebuklo nuojauta ir atėjusių naujų metų viltis su vėjo gūsiams klasingai įsisuka po šiltais kailiniais ir neleidžia apsnūsti. Maži džiaugsmiukai snaigėmis nugula galvą ir šventinų vitrinų spindesį savęs nebeatpažįsti - kas tu, toks besišypsantis ir nerimastingas, toks pakilus ant pažliugusio gatvės grindinio? Ech, juk nauji metai... Viskas turi pasikeisti. Ir, tikriausiai, į gerą... Širdyje gal ir kirba koks mažytis pesimistas, "logiškai ir realiai" žvelgiantis į šią sumaištį. Tačiau išgirdusi bažnyčios varpus žinau, kad vienas stebuklas jau įvyko. Visai kaip vaikystėje. Aš juo tikėjau ir tikiu. O Jūs? Stiprybės, Sielos Ramybės, Laimės Širdyje naujuose metuose ir visada!

Su Pagarba -
Jurga Simonavičiūtė Ruesch

Prof. dr. Juozas Eretas-Jakaitis (1896 - 1984)

*II dalis

Didis Lietuvos patriotas Juozas Eretas-Jakaitis (Joseph Ehret) 1973 metais laisvajam pasauliui priminė tris pavergtas Pabaltijo šalis. Savo kūrinis J.Eretas rašė lietuvių kalba, tačiau leidinį, matyt, skyrė ne tik "tiems, kurie Tėvynėje be laisvės, ir tiems, kurie laisvėje be Tėvynės", bet ir kitoms šalims, gal numatė galimus vertimus į kitas kalbas, kad "Užmirštuosius baltus" parašė vokiečių kalba.

Amerikos lietuvių žurnalistų sąjungos pirmininko Karolio Milkovaičio žodžiais, "profesoriaus Ereto balsas tikriausiai būtų likęs "šauksmu tyruose", jeigu kažkur tarp lietuvių pabėgėlių nebūtų atsiradęs asmuo, dirbantis ta pačia "jausmo banga", kuris išgirdo ir suprato to šauksmo galią." Amerikos lietuvių tarybos pirmininkas Grožvydas Lazauskas dr. J.Eretą įvardijo kaip tarptautinį Pabaltijo šauklį, o jaunesnės kartos Amerikoje gyvenantį Lietuvos patriotą Algį Liepinaitį - kaip tarptautinį leidėją. Eretas A.Liepinaičiui rašė: "Stebiuosi Jūsų idealizmu! Linkiu ištvėmės šiame kelyje, nes jis vienintelis, kuris žada gero Amerikos lietuviams ir pačiai Lietuvai. Pilnai pritariu, kad reikia mums išeiti iš savo kiauto - kas mums iš tokio lindėjimo savo kevale?! Reikia mums prisistatyti tiems, kurie gali mums padėti."

Ilgą buvo "Užmirštųjų baltų" kelionė į Lietuvą, tačiau ši studija Baltijos tautų visuomenei yra labai reikalinga būtent dabar, nes atėjo apsisprendimo metas: Vakaram, Rytai ar kokia pilkoji zona, Europos Sąjunga ir NATO, Rusijos "globa" ar nežinomybė? Apsisprendimui reikalingas savęs identifikavimas, atsakymas į klausimus, kas mes esame ir kuo esame pasiryžę būti. Studijos autorius J. Eretas parodo ir istoriškai įrodo mūsų išskirtinumą ir individualumą, baltų laikyseną "atrodyti romėniškai", kaip priešingybę maskvėnų "bizantijai", mūsų prigimtine teisę į laisvę, į saugią būti ir buitį.

*Ištrauka iš knygos Užmirštieji baltai: Juozas Eretas - Kaunas: Naujasis amžius, 2001.

PORTRETAI

Gyvenimo atspindžiai gyvensenoje...

*Iš ten aš, iš ten, kur pėdsakai užžėlę
ir piliakalniuos laužų nebėra,
kur tokia jauna - amžinai jauna -
vergovės pančių kalti nemokėjusi
mano žemė.*

*Iš ten aš, iš ten, kur šventraščiai buvo
širdyse surašyti žemdirbio ranka -
lyg arklu įrėžti neteisybei nutildyti...**

Iš visos širdies džiaugiuosi galėdama pristatyti poetą (šešios poezijos knygos), "Nedėjos" almanacho redaktorių, filosofą, muziejininką, Rokiškio ir Lietuvos liaudies buities muziejaus Rumšiškėse įkūrėją **Stasį Daunį**.

Poetą pažįstu jau daugelį metų, jis - mano vaikystės ir paauglystės, mano literatūrinio kelio mecenatas, išmokęs pasaulį matyti ne iš buitiškosios, bet iš būtiškosios perspektyvos. "Dėdės Stasio" asmenybė yra jau tapusi neatsiejamu mano gyvenimo simboliu.

"Gyvenimas yra šviesi būtis" - sako žmogus patyręs daugelį skausmingų likimo išbandymų, tačiau niekada nepalūžęs, išsaugojęs Rimtį ir nepraradęs kantrybės gyvenimui. "Žmogus nėra materialinė substancija. Žmogus yra dvasinė substancija, kuri reikalauja, atėjus tam tikram laikui, sugebėti visa tai palikti. Gervės prie savo gūžtos prisirišusios, taip? Ateina laikas skristi, viską užmiršta ir išskrenda. Ir mes turime išmokti to. Sakome gervės gailiai klykauja, palikdamos savo namus. Kažin? Abejoju, ar jos gailisi savo lizdo. Yra dėsniai. Mes tuos dėsnius pažeidžiame, manome, kad visa realybė yra šičia. Žmogus yra labai susipainiojęs šia prasme. Mirtis yra išsivadavimas, išėjimas iš materialios sferos. Juo dėsniau mes iš šios sferos išeisime, juo dvasiškiau, tuo geriau mes įvykdysime dėsnio reikalavimą. Mes turim išskristi kaip gervės, palikdamos ramiai savo lizdą rudenį. Grįžusios jos vėl suks naujus lizdus ir gyvens naują ciklą." Šis poeto atvirumas transcendencijai, kuris sudaro estetinio suvokimo pamatą, mane žavi ir savotiškai gasdina. Viskas yra lyg ir paprasta, kai kelyje randi savo Namus, kai minčių ir jausmo ritmiškumas tampa objektyvaus grožio pasauliu. O gal kaip tik mirties tikrumas padaro gyvenimą - *mano* gyvenimą, vienintelį ir nepakartojamą - tokį mirtinai svarbų man? Apie gyvenimo filosofiją poetas sakė: "Pasakyčiau, kad kažkokios sistemos

neturiu. Apibrėžti galima tada, kai yra sistema. O kurti sistemą - tai jau savotiškai griauti save. Prisiliesti prie tiesos, prisiliesti prie šviesos - bent akimirksnį. Kartą prisilietę, kitą kartą prisiliesi plačiau. Kursi sistemą - tapsi jos vergu, nebeiškosi." Tik labai stiprūs žmonės gali gyventi be sistemos, be visuomenės diktuojamų normų, be bandos jausmo, tokio nekenčiamo ir tokio skausmingai reikalingo norint nepasimesti plačiuose gyvenimo tyruose. "Kas labiau save stebi, tam nesunku įrodyti, jog mes esame kažkur už savo gyvenimo, už savo mokėjimo gyventi ribos. Kas būtume mažiau pažeidžiami, esame verčiami nuolatos savo gyvenimą tobulinti. Pabėgti, nuo jos, gyvenimo, negalime. Ten, kur pabėgsime, tapsime tariamais, netikrais. Žmogus gyvena ir sąmoningai kuria saviraiškos formas, taisykles, kurios deja, ne visada būna pasisekusios. Protas, pats būdamas neblaivus, dažnai pamaišo, supainioja mūsų savivoką. Kartais tyčia taip daro, kad nepaliautume ieškojė gyvenimo atspindžių savo paties gyvenimoje. Juk mes neretai žiauriai griuname save, kitiems sukeldami atgrasų išpūdį. Kartais mūsų taip maža tėra formose, gyvenimo architektonikoje, kad, rodos, nė neverta jose savęs ieškoti. O kartais tiesiog norisi nusimesti nuo savęs drabužius, kad neimtų pagunda susitapatinti su jais. Privalome suvokti tai, jeigu nenorime per daug išileisti į savo paties pasaulio ardymo įniršį." Tai gyvenimas šiapus ir anapus ribos, "riba ir angos joje, ribos statymas ir angos praardymas joje - juk tai orientacija į šiapus ir anapus netgi tada, kai duris tenka iš vidaus užsklęsti, langus užverti, kai vyksta karas..."

Epilogas

*Nejaugi išsiskirsim? Po nakties?
Pabuvo du: du pradmenys su baimės netektim.
Ramus kvėpavimas tamsiam kambary.
Prigeso pilkstanti šviesa ant sienų —
Išėjo Jis, akių nė nepramerkęs, Ji -
Išsklido prietemoj tamsos žaisme.
Akivaizdoje grožio realybės apspangau...
Ir viskas jau igauna formas, ir gyvybė
Su gemalo spalva prisidengia. Ir taip nušvinta
Vertė išlaisvintų grožybių — Išeinu.
Sudievu, pavakarių ryte! Lik sveika,
Slaptinga Pašaukties Diena.**

Jurga Simonavičiūtė Ruesch

- Eilėraščiai cituojami iš knygos **Daunys S. Spingsulė po dvylikos.** -Šiauliai: Saulės delta, 2000

Elena Jonaitienė

*Kalėdų šunelis

Tai buvo 1950 - tieji.

Vargalai Kūčių vakarienę valgė su kitais Salės miesto lietuviais. Po Kūčių nuėjo į katedrą vakarinėm Kalėdų pamaldom. Namo grįžo gerokai po vidurnaktį, vaikai klupdami iš nuovargio. Parėjęs, abu vos nurengti, sukrito į lovas ir iš karto užmigo. Ir Vytautas tuojau nuėjo gulti. Tik Aldona dar pasiliko budėti, nes, visiems sumigus, norėjo išdėlioti kalėdines dovanėles, kurios turėjo būti atrastos Kalėdų rytą. Pati nežinojo, kad tiek daug buvo suruošusi džiaugsmo vaikams. Pamiršusi nuovargį ėmė gražiai viską dėti po papuošto medelio. Pačiam viduryje, iš karto matomoje vietoj, padėjo didelę, margą meccano statybos dėžę Linukui ir prie jos pasodino savo pačios darbo megztais drabuželiais aprengtą, krautuviniiais batais apautą ir dailiai sušukuotą Dainelęi skirtą lėlę.

Kai Aldona pagaliau atsigulė, jau turėjo būti netoli ryto. Ir vis dėl to, dienos išpūdžių įvairumas neleido iš karto užmigti. Kai pagaliau apėmė snaudulys, ją vėl aplankė sapnas, kuris pastaruoju laiku vis dažniau pasikartodavo: rodos, beldžias į duris, ji eina atidaryti ir ant slenksčio stovi... mama ir tėtis! Lygiai tokie pat, kaip matė juos paskutinį kartą Lietuvoje, prieš šešerius metus, nei kiek nepasikeitę, nepasenę... Mama sako: "Ieškojom, ieškojom jūsų ir štai pagaliau suradom... Dabar jau būsim kartu." Ir širdį apima toks gerumas, kad norisi verkti iš džiaugsmo...

Jau turėjo būti giliai įmigus, nors atrodė, kad tebegyvena susitikimo džiaugsmu, kai pajuto, kad kažkas stovi prie lovos. Per prievartą atplėšus akis, pamatė Linuką.

Rasėinių (Lietuva) "Kalno" vidurinės mokyklos mokinės Aistės PAGIRĖNAITĖS piešinio "Šuniukų šeimyna" fragmentas

"Kas gi tau sūneli? Ko gi atsikėlei?"

"Verandoje kažkas verkia."

"Ką tu, Linuti, kas ten verks, prisisapnavai. Eik atgal į lovą."

"Verkia, tikrai verkia... Tu, mama, tik paklausk."

Aldona pakėlė nuo pagalvės galvą. Iš lauko, nuo priešakinių durų sklido neaiškūs garsai: lyg graudus aimanavimas ar slopinamas verksmas.

"Kažkas lauke," pasakė Aldona lipdama iš lovos. Atbudo ir Vytautas.

"Kur? Kas?" paklausė mieguistai ir ėmė keltis.

Į kambarį skverbėsi auštančio ryto šviesa. Atidaręs laukines duris, Vytautas nusistebėjo: "Na, o čia dabar kas?" Ant verandėlės, prie pat durų slenksčio, ant sulankstyto laikraščio gulėjo susirietęs mažulytis šuniukas ir gailiai unktė. Linukas pirmas išpuolė prie šunyčio ir atsitūpęs ėmė glostyti.

"Vargšyti tu, nabagėli, kaip tu gi čia atsiradai? Matot sakiau, kad verkia. Aiškiausiai girdėjau..."

"Girdėt, tai girdėjai," prabilo Vytautas, "bet ką dabar su juo darysime? Mums šunies tai jau tikrai nereikia."

"Kaip ką darysime?" susirūpino Linukas. "Taigi mes jį prižiūrėsime. Aš pats jį prižiūrėsiu! Kur gi jis, vargšytis, pasidės?"

Tėvai pradėjo aiškinti apie nepatogumus, atsakomybę pasiėmus gyvulį į namus. Be to, šis šuniukas ir netinkamas, dar per mažas, priežiūros reikalingas. Linukas ėmė širdį draskančiai raudoti.

"Aš jį prižiūrėsiu! Tai bus mano šuniukas! Aš jį maitinsiu ir globosiu. Užaugs ir bus man draugas. Be to, juk jį kas nors mums atnešė dovanų. Juk Kalėdos..."

"Kalėdų rytas..." pratarė Aldona, tarsi tik dabar atsiminus, "ar neverta prie eglutės dovanėlių paieškoti?"

Bet Linukas nejudėjo iš vietos. Niekas negalėjo būti svarbiau, kaip tas pamestinukas gyvulėlis. Maldaujančiom akim vaikas žiūrėjo čia į tėvą, čia į motiną: "Juk leisit jam pasilikti? Juk leisit?"

Reikėjo leisti. Atsargiai paėmęs šuniuką į rankas, Linukas įsinešė jį į vidų. Aldona pasilenkė pakelti palikto sulankstyto laikraščio. Iš po laikraščio pasirodė du kitokios spalvos popieriukai. Aldona aiktejojė. "Pinigai! Du svarai! Kas gi galėjo juos pamesti?"

"Na tas, kas šuniuką atnešė ir paliko," ramiai paaiškino Vytautas, "nepasimetė pinigais geruoju ant mūsų verandėlės. Turbūt šuniuko ėdalui palikta."

Įsinešęs šunelį į vidų, Linukas nelabai žinojo, ką su juo daryti. Reikėjo rasti jam vietą ir mėginti jį pašerti, ar bent pagirdyti.

Atbudus Daina išvirto iš lovos ir atėjo pas brolių.

"Ką čia turi? Šuniukas? Gyvas? Radai po eglute?"

Prisiminus eglutę, nubėgo ieškoti savo dovanėlių. Bet ilgai gaišti nenorėjo. Pamačius aprengtą ir apautą lėlę, griebė ją, apkabinus pabučiavo ir nusinešė pas Linuką. Kitos dovanėlės taip ir liko gulėti po eglute.

"Linai, o tu savo dovanėlių nei pažiūrėti neini?" liūdnai paklausė Aldona.

"Paskui, mama. Matai, pirma reikia Margiuką sutvarkyti."

"Margiuką?"

"Taigi matai, koks jis margas, su lopeliais... Margis."

Didžioji meccano dėžė buvo atidaryta tik po vidurdienio, kada, pagaliau, vaikai nutarė atsiimti kalėdines dovanėles. Viskas buvo gražu ir viskuom buvo mandagiai džiaugiamasi ir už viską gražiai dėkojama. Tik žaisti su niekuom nepradėta, nes vis rūpėjo bėgti pas šunelį. Pirmąsias Kalėdas Australijoje nulėmė Margis.

*Ištrauka iš "Prieš pusę šimtmečio Australijoje"

3-IOJI KALĖDŲ SENELIO ŠVENTĖ

Svarbiausiu vakaro įvykiu tapo Kalėdų Senelio pasirodymas.

2002 m. gruodžio 1 –ąją lietuvių šeimos gausiai susirinko švęsti jau tradicine tapusios Kalėdų senelio šventės. Į Jaukų miško namelį kelią rodė lietuviškos vėliavos spalvomis išpieštos rodyklės. Šeimos – daugiau nei 60 žmonių – susirinko iš visos Šveicarijos. Beje, jauniausiam šventės dalyviui buvo tik pora savaičių... Buvo labai malonu susitikti su seniai pažįstamais bei susipažinti su naujais žmonėmis.

Gausus buvo ne tik mūsų būrys, bet ir mūsų stalas, nusėtas įvairiais pačių suneštais lietuviškais gardumynais. Vakarui ypatingo jaukumo suteikė didžiulis židinyš, mus šildęs visą vakarą.

Prieš jam ateinant vaikai patys papuošė kalėdinę eglutę: jie karpė, klijavė, piešė įvairiausias snaiges... Ir Senelis nė vieno neapvylė – atėjo nešinas pilnas dovanų maišais.

Kas mokėjo deklamavo, kas dainavo, kas grojo fleita, o kai kas ir paverkė... Ir kiekvienas galėjo fotografuotis su Kalėdų seneliu! Vargšas Senelis, jam vis krito gražioji balta barzda.

Tai tokia buvo mūsų šventė!

Labai nuoširdų ačiū norėčiau dar kartą tarti Vilijai ir Georgui Bischoff, kurie nuo ankstauro ryto iki vėlyvo vakaro puošė ir ruošė namelį šventei, padėjo viską sutvarkyti. Taip apt Jūratei Caspersen už pagalbą bei Irenai Žuklienei & Co už paruoštą bei puikiai iškeptą mūsų patiekalą – kugelį su spirgais.

Pačių pagamintais žaisliukais buvo papuošta eglutė

Tuoj suksis ratelis apie eglutę

Didelis dėkui visiems, kurie padėjo šventę parengti, praveisti, bei padėjo indus išplauti! Dėkoju ir už atvirutes, kurias gavau po šventės.

Iki kitų metų!

Diana Brunner

Kaip ir kur išmokti slidinėti

Šveicarija pati dėkingiausia šalis mėgstantiems slidinėjimą. Savaitgalį iš Ciūricho patogiu nuvažiuoti į Flumserbergą, Titlį arba Hoch Ybrigą. Kelionė trunka iki pusantros valandos automobiliu. Jei patingėsite anksčiau atsikelti, užteks pradėti ir 12 valandą, bet gausite žymią nuolaidą keltuvams. Šios judėjimo rūšies dar neteko išbandyti? Nenusiminkite, aš pati pradėjau būdama 37 metų, o dabar ne visuomet greičiu nusileidžiu jaunimui. Būtinai važiuokite visai savaitei į kalnus ir bent vieną kartelį palankykite šveicarų slidinėjimo mokyklą. Po to jau sugebėsite silpniau ar stipriau išsilaikyti ant kojų. Atkakliai siekiant savo tikslo jau antrais ar trečiais metais pajusite tikrą kalnų sporto malonumą.

Ankstyvą pavasarį imame savaitines atostogas ir važiuojame į kalnus. Taip pamėgome Vallis, kad jau aštuonerius metus kur buvę, kur nebuvę, vėl ten grįžtam. Važiuojam iki Fiešo, ten keliamės keltuvu į 2000 metrų aukštį ir apsigyvename viešbutyje. Ryte, po puryčių, tiesiai nuo namų durų, šokam į slides ir tik vakarop grįžtame namo. Jei norite atsikratyti alergine astma arba pastoviai tekančia nosimi, pabandykite praleisti kalnuose savaitėlę ir, bent kelioms dienoms šios problemos dings. Jei ruošiatės šią žiemą slidinėti, pradėkite ruoštis dabar.

Kalnų fone : Algirdas, Eglė iš Anglijos, Eglė iš Šveicarijos

Nes geriausios ir pigiausios vietos išgraibstomos iš ankstyvo rudens. Kas jau vieną kartą kalnuose slidinėjo, kiekvienais metais ten sugrįžta net iš kitų tolimų kraštų. Kalnuose žmonių šurmulyš man primena Baltijos pakrantę, vasarą, tą saldų dykinėjimą prieš saulutę, "Spidolų" dūzgesį (40-50 - mečiai išėiviai mane supras), o baltas iki žydrumo sniegas - mūsų gintarinio pajūrio smėlį.

Aida Kurmanavičienė

ALINA

APIE PIEŠINIŲ PARODĄ

Parodai darbus atsiuntė vaikai iš Šveicarijos, Vokietijos ir Lietuvos. Gavome net 140 įvairiomis technikomis atliktų piešinių ir LAIMĖS PASAGĖLĖ, kuria mums nukalė dvylikametis Donatas Kulbauskas iš Utenos. Jauniausiai Parodos dalyvei Monikai Kazuraitei tik dveji su puse metų. Vyriausiems dalyviams metus skaičiuojame dešimtėmis. Džiaugiamės, kad savo darbų atsiuntė dailininkė JUZĖ KATILIŪTĖ. Laiškelyje ji rašo: "Mieli jaunieji menininkai! Sveikinu Jus iš Ženevos. Kai aš pradėjau Piešinėti, buvau irgi maža, paskui - jauna. Menas - Tai vienas iš žmogaus veiksmų, kur ne amžius Nustato ribas: jeigu pasirinksit kitą kelią, Grižti prie meno niekad nebus vėlu..."

Alina HOFER - DARGUŽAITĖ atsiuntė ne tik saulėtų piešinių, bet ir savo nuotrauką.

Gaila, kad dėl vietos stokos negalime šį kartą išsamiau laikraštyje parašyti apie parodą. Daugiau informacijos rasite PARODOS KATALOGE.

Tikimės sulaukti atsiliepimų

Kviečiame ir dalyvius, ir tuos kurie šiomet dar neišdrįso darbėlių atsiųsti dalyvauti parodoje kitais metais

Viena didžiausių išvykų šią vasarą Aleksandrui Navickui buvo į dinosaurų Muziejų. Parodai be kitų piešinių jis atsiuntė visą seriją iš Dinozaurų gyvenimo.

DĖKOJAME
VISIEMS JAUNIESIEMS
IR VYRESNIESIEMS
DAILININKAMS,
ATSIUNTUSIEMS
SAVO DARBUS
PARODAI

Čia - iš lietuviškos posakos: miške gyvena žvėris su stinabe, kuris jį apgynė nuo medžioto,

o džiaugius nos mintinis dalyvanti Diobelis BRAVO!! Tūm Jazė Katiliūtė! Tūm parodą